

Nieuws en Actualiteiten

HELDINNE'S REIS

Je kunt je moeder voor moederdag natuurlijk verrassen met heerlijk badschuim, bonbons of een handgebreide asbak, maar zou ze niet veel blijder worden van een schrijfcursus? Ik heb twee cursussen die specifiek op vrouwen gericht zijn.

[cursus Heldinne's Reis I](#) -

een autobiografisch avontuur voor vrouwen. Aan de hand van zes verhalen (4 sprookjes en 2 mythen) onderzoek je de levensthema's die je hebben gevormd. Al schrijvend kom je tot nieuwe inzichten en wellicht tot een oplossing voor oude problemen.
- 8 lessen, 143 pagina's

[cursus Heldinne's Reis II](#) - een schrijfcursus om een boek te schrijven over een vrouwelijke hoofdpersoon, zowel fictief als (auto)biografisch.

Met behulp van het schema van de Heldenreis, maar dan aangepast voor de specifiek vrouwelijke reis, maak je van een vrouwenleven een gestructureerd geheel. Een goede manier om je eigen leven (of dat van een andere vrouw) in kaart te brengen op een leesbare en te behappen manier.
- 14 lessen, 195 pagina's

The Artist's Way is niet specifiek voor vrouwen, maar de ervaring leert dat het wel voornamelijk vrouwen zijn die deze cursus gaan doen op een moment dat ze opeens beseffen: en ik dan? Wat wil ik? De kinderen gaan eindelijk naar school of zijn misschien het huis uit, en moeder heeft eindelijk tijd voor zichzelf.

Deze cursus laat je ontdekken waar jouw creatieve passie ligt.

[cursus The Artist's Way](#) - een online coachingsprogramma van 12 weken om je creativiteit (op welk gebied dan ook) weer te laten stromen.

- begeleidingsmateriaal voor 12 weken, 48 pagina's

Alle cursussen zijn te bestellen door **€10** over te maken op NL90 INGB 0003 8794 67 tnv H. Kuipers, Groningen onder vermelding van de naam van de cursus.

Voor een extra leuke manier van geven kun je ook een [Heldenreis Cadeaubon](#) bestellen.

COLUMNX

Mijn [bespreking](#) van de april-columns.

SCHRIJFVEREN

Zwemmen
in zee

Heb je al gezien dat er weer elke dag een schrijfveer staat op de [Heldenreis Facebook](#)-pagina?

Weet je nog wel dat je met schrijfveren ook een compleet [boek](#) kunt schrijven?

AUTOBIO ACHTERSTEVOREN

Kies een bepaald aspect van je leven (beroep, opleiding, gezondheid, relaties) en schrijf daarover een korte opsomming van wie je was, en wie je daarvoor was, en daarvoor. Hierdoor worden andere verbanden zichtbaar.

Ik was niet altijd schrijfdocent. Hiervoor was ik schrijver van columns voor Trouw. Daarvoor was ik schrijfgroep leider in

Houston, en romanschrijver. Daarvoor was ik leesmoeder op school, en leidde ik de schoolbibliotheek. Daarvoor was ik redacteur van de Raskrabbel in Oman. Daarvoor had ik mijn doctoraal kunstgeschiedenis gehaald. Daarvoor kreeg ik een baan in de biep van Rijkswijk. Daarvoor volgde ik de BDA in Den Haag. Daarvoor werkte ik in de pbc van Groningen. Daarvoor studeerde ik Engels in Groningen. Daarvoor zat ik op het gymnasium in Heerenveen. Daarvoor zat ik op de Commanderie in Heerenveen. Daarvoor zat ik op de Prinsessenschool in Leeuwarden. Daarvoor op kleuterschool de Kolibrie.

TREKKRACHT

Ik heb de afgelopen maand drie boeken gelezen die me deden stilstaan bij het begrip *narrative pull*.

Verhalende trekkracht, noem ik het maar even. Datgene waardoor je blijft doorlezen in een boek, en nóg een hoofdstuk en nóg een.

Een boek met een enorme trekkracht was [The girl on the Train](#), door Paula Hawkins (inmiddels vertaald als Het meisje in de Trein). Elke dag neemt Rachel dezelfde trein naar Londen, elke dag stopt die trein even voor een rood sein, en kijkt zij uit

op de achterkanten van huizen. Ze weeft een heel verhaal rondom de mensen die ze in de tuin van een van die huizen ziet – tot op een dag het jonge blonde vrouwtje spoorloos verdwijnt. Gaandeweg blijkt dat Rachel geen betrouwbare verteller is, dat ze ooit zelf aan die straat woonde, dat haar ex daar nog woont ...

De enige trekkracht van het boek is gelegen in het feit dat je wilt weten wat er gebeurd is, wie het gedaan heeft. Dat is knap gedaan, de auteur weet het perspectief steeds net iets te kantelen zodat je blijft puzzelen.

Maar is het een goed boek? Nee, nee en nog eens nee. Ten eerste zijn alle personages zo stomvervelend dat je wou dat ze elkaar allemaal in mootjes hadden gehad. Ten tweede is de stijl zo gewoontjes dat je met alleen het scannen van eerste en laatste zinnen van alinea's even ver komt. Ten derde hebben alle drie vrouwen die om en om verteller zijn exact dezelfde stem en dezelfde manier van observeren.

Dat het opeens zo goed scoort in boekenhitlijsten is waarschijnlijk omdat alle titels met "girl" erin (een alcoholiste van ver in de dertig maar goed) scoren vanwege [Gone Girl](#) (Verloren Vrouw).

Een wondermooi boek was [Hild](#) van Nicola Griffith (niet vertaald).

Een verhaal dat speelt in Engeland in de 7^e eeuw, prachtig zintuiglijk geschreven, vol interessante details, boeiende en sympathieke (of juist schurkachtige) personages en een hoofdpersoon om wie je echt gaat geven.

De schrijfster heeft een prachtige [website](#) waarop je meer te weten kunt komen over het boek en de tijd waarin het speelt.

Ik ben er al in bezig sinds 28 februari en moet eerlijk bekennen dat ik op ongeveer 3/5 ben gestopt.

Want hoe prachtig ook, het bleef maar doorgaan. Weer een veldtocht. Weer een verhuizing naar een andere streek. Weer strijd tussen Christelijke en heidense priesters. Weer gekonkel om het koningschap. Weer een vergiftigde edelman.

Ongetwijfeld waarheidsgetrouw, maar waarheen? Waarvoor?

Hild heeft echt bestaan, en als je dat weet, weet je wat haar te wachten staat. Maar uit het verhaal blijkt daarvan niets. Moet je maar meegaan zonder dat je weet of je beloond wordt.

Het boek heeft te weinig trekkracht doordat het geen *Story Question* heeft. (lees [hier](#) meer over de *Story Question*)

En dan het boek waarvan ik nu al vermoed dat het mijn Boek van het Jaar gaat worden.

[Station Eleven](#) van de Canadese schrijfster Emily St. John Mandel. (de [vertaling](#) verschijnt in juni)

Een wereldwijde virus-uitbraak decimeert de mensheid, en laat niets over van de moderne beschaving. Canada is wildernis, met hier en daar bewoonde enclaves. Zo te horen een dertien-in-een-dozijn dystopie. *Been there, done that.*

Nee. Dit is een ongelooflijk mooi boek. Het zit fabelachtig in elkaar, je komt de personages van wie je bent gaan houden steeds weer tegen, je wilt weten hoe het ze vergaan is, hebben ze de ramp overleefd, of hoe zijn ze aan hun eind gekomen.

Rode draad in het verhaal is een science fiction stripboek, voor de ramp getekend door een van de personages.

Als herinnering aan de tijd voor de ramp draagt een ander personage de tekeningen met zich mee.

Het is ontroerend hoe de voorspellende tekening weer andere personages bij elkaar brengt.

Daarbij is het ook nog eens onvergetelijk mooi geschreven.

Lees en leer. Zo moet trekkracht. Mensen van wie je kunt houden – met al hun fouten –, een puzzel die je als lezer wilt ontraadselen, een spannende reis waarvan je hoopt dat hij goed afloopt ...

Gooi dat clichémeisje in vredesnaam voor de trein!

blijf schrijven!
Hella Kuipers